

tijdsbeeld

daar staat ze
op een voetstuk
onaantastbaar en rafelig
mijn moeder
jouw moeder
onze moeders

heldinnen zonder cape
rokken om onder te schuilen
broeken ons altijd één stap voor
armen wijd en vol verhalen

we vragen
we zwijgen
we weten de helft niet

bloedlijnen vol geheimen
waarvan ik soms niet begrijp
zijn het de jouwe
zijn het de mijne
ik draag in mijn genen
generaties aan gewoonten, gedachten
de ongeschreven geschiedenis
van alle godinnen die mij voorgingen

daar staat ze
op een voetstuk
de moeder
hoeksteen
baksteen
sluitsteen

>>

hier sta ik
op een voetstuk dat wankelt
tijden zijn veranderd
we kunnen alles
en alles tegelijk
al is de vrijheid
nog altijd
geen keuze
maar dom weg geluk

vrouwe justitia's weegschaal
bezwijkt onder het gewicht van haar verdriet
dat zo onrechtvaardig is
pleinen vol kinderschoenen
tonen de voetjes die nooit hun eigen weg zullen gaan
de plek waar een moeder haar baby wiegt
betekent kansen grijpen of verdampen

de oerkracht die uitgaat van wat je
als dochter, als moeder, als oma te doen staat
ver voorbij het einde van de tijd
als er voor iemand een standbeeld moet komen
laat het voor de moeders zijn
geen gevallen zeehelden of zoveelste andere willekeurige witte man

dus ik hijs overeind
gegroeft gezichten gehakt uit marmer
zachte lichamen in brons gegoten
ik wankel, wankel
ik blijf staan
ik ben geen godin
maar ik geloof in jou

//Tekst en voordracht als onderdeel van de voorstelling MAMA door Move Huntu